

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ХАРЧОВИХ
ТЕХНОЛОГІЙ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ПРИКЛАДНОЇ ЕКОНОМІКИ І МЕНЕДЖМЕНТУ
ім. Г. Е. ВЕЙНШТЕЙНА**

ТЕЗИ

**II ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«АКТУАЛЬНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНО-
ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ:
ПОГЛЯД МОЛОДІ»**

**2 – 3 КВІТНЯ 2020 р.
м. Одеса**

3. Бабич М. М. Індикатори продовольчої безпеки в Україні: тенденції розвитку // Економіка АПК. 2018. № 5. С. 41-45.
4. Щербина С. В. Аналітичний центр Аграрного союзу України. 2018. 4 с.

ТЕНДЕНЦІЇ СТВОРЕННЯ АНТИМОНОПОЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Каразамфір Т.І., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ЕБіК

Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса

Актуальність обраної теми обумовлена важливістю захисту економічної конкуренції та боротьби із зловживаннями монопольним становищем в Україні шляхом здійснення державного контролю за дотриманням законодавства в цій сфері, контролю за концентрацією виробництва, узгодженими діями суб'єктів господарювання, що сприятиме розвитку добросовісної конкуренції, тощо.

Метою є дослідити актуальні питання організації та діяльності Антимонопольного комітету України з використанням структурно-функціонального методу, виявити проблеми антимонопольної політики та запропонувати шляхи їх вирішення.

На початку 90-х рр. ХХ ст. головний наголос у вітчизняній антимонопольній політиці робився на подоланні й обмеженні монополізму, що було пов'язано з пануванням у тодішній українській економіці монополій як спадку колишнього соціалістичного господарства. Економічна політика України в той період закономірно набула форми антимонопольної політики.

Після проведення радикальних реформ, приватизації та демонополізації ситуація у сфері конкурентних відносин в Україні кардинально змінилася. У нових соціально-економічних умовах основною проблемою антимонопольної політики стало не просто формальне усунення монополізму, а створення ефективного конкурентного середовища, здатного забезпечити стале економічне зростання і стабільне підвищення життєвого рівня народу.

Це призвело до трансформації антимонопольної політики держави у конкурентну політику, а антимонопольне законодавство - у конкурентне законодавство.

Основними завданнями Антимонопольного комітету України є:

- здійснення державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції;
- запобігання, виявлення і припинення порушень конкурентного законодавства;
- контроль за економічною концентрацією;
- сприяння розвитку добросовісної конкуренції [1].

Існують дві основні форми боротьби з монополіями - попередження створення монополій та обмеження використання монопольної влади.

Необхідність постійного вдосконалення даного законодавства пояснюється тим, що фірми-порушники постійно знаходять шляхи того, як зробити свої антиконкурентні дії або зловживання монопольним становищем законним. Але особливо небезпечними є зловживання представників державної

влади своїм становищем. Це стосується, насамперед, державних та природних монополій і проявляється у необґрунтованих цінах, «захмарних» зарплатах керівників та членів наглядових рад державних монополій, корупційних схемах держзамовлень. Усе це зводить антимонопольне та конкурентне законодавство нанівець.

Зловживаннями монопольним положенням вважаються:

- нав'язування таких умов договору, що ставлять контрагентів у нерівне положення, або додаткових умов, що не є предметом договору, у тому числі нав'язування товару, не потрібного контрагенту;

- обмеження або призупинення виробництва, а також вилучення з обороту товарів із метою створення або підтримки дефіциту на ринку або встановлення монопольних цін;

- встановлення дискримінаційних цін (тарифів, розцінок) тощо.

Дискримінацією підприємців органами влади і управління є:

- заборона створення нових підприємств або інших організаційних форм підприємництва в якійсь сфері діяльності, а також встановлення обмежень на здійснення окремих видів діяльності, на виробництво визначених видів товарів із метою обмеження конкуренції;

- прийняття рішень про централізований розподіл товарів, що призводить до монопольного положення на ринку;

- надання окремим підприємцям податкових і інших пільг, що ставлять їх у привілейоване положення стосовно інших підприємців; тощо[2].

Для визначення монопольного становища суб'єктів господарювання на ринку використовують певні кількісні показники. Так, в Україні становище вважається монопольним, якщо частка на ринку одного суб'єкта господарювання перевищує 35 %, трьох – 50%, п'яти-70%. За зловживання монопольним (домінуючим) становищем Законом України "Про захист економічної конкуренції" встановлені такі види відповідальності: штрафи, примусовий поділ монопольних утворень, адміністративна відповідальність, відшкодування завданого збитку[3].

Підводячи підсумки, можна охарактеризувати антимонопольне законодавство й антимонопольну політику України як необхідні атрибути структурних перетворень у всіх сферах економіки країни. На даному етапі проблема монополізації і несумлінної конкуренції перестає бути чисто економічною, вона усе більше стає політичною і суспільною.

Науковий керівник – к.е.н., доц. Ткачук Т.І.

Література:

1. Про Антимонопольний комітет України. Закон України від 26.11.1993 № 3659-ХІІ: станом на 01.05.2016 року. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3659-12/ed20160501/paran160/sp;java-pdf>. (дата звернення: 24.03. 2020).

2. Антимонопольна політика і антимонопольне законодавство в Україні. Веб-сайт. URL: https://pidruchniki.com/1880041339953/politekonomiya/antimonopolna_politika_antimonopolne_zakonodavstvo_ukrayini.pdf. (дата звернення: 24.03.2020).

3. Антимонопольна політика і законодавство на сучасному етапі. Веб-сайт. URL: http://ru.osvita.ua/vnz/reports/econom_theory/21711/.pdf. (дата звернення: 24.03.2020р.).

НЕОБХІДНІСТЬ РЕГУЛЮВАННЯ ГЕНЕТИЧНО-МОДИФІКОВАНОЇ ПРОДУКЦІЇ

**Охременко О. М., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТтаТХП і ПБ
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса**

Актуальність обраної теми характеризується необхідністю задоволення потреб людини у повноцінному харчуванні, що проявляється через виробництво сільськогосподарської продукції, переробної та харчової промисловості; розвиток аграрної науки, системи державного контролю за якістю продовольства на усіх стадіях його виробництва та споживання, зокрема регулювання використання ГМО з метою мінімізації їх негативного впливу на довкілля.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування необхідності державного регулювання використання ГМО в системі продовольчої безпеки.

Обрана мета обумовила розв'язання завдань по з'ясуванню сутності та причин створення і застосування ГМО у світі; наслідків його поширення та необхідності державного регулювання використання генетично-модифікованої продукції.

Генетично-модифікований організм (ГМО)- це організм, генотип якого було змінено за допомогою методів генної інженерії. Генетичні зміни, як правило, здійснюються в наукових та сільськогосподарських цілях. Генетична модифікація відрізняється від природного та штучного мутагенезу саме направленою зміною генотипу. При цьому генетичний матеріал переносять з одного організму в інший, використовуючи технологію рекомбінантних ДНК. Якщо при цьому ДНК, яку переносять, походить з іншого виду, отримані організми називають трансгенними[1].

Метою створення генетично модифікованих продуктів були такі цілі, як: підвищення врожайності у порівнянні з традиційними культурами; більша адаптивність генно-модифікованих культур до екстремальних погоднокліматичних умов. В результаті генної модифікації рослини будуть містити більшу кількість корисних поживних речовин та вітамінів. Також в результаті генних модифікацій можна вбудовувати в харчові продукти ліки проти хвороб. Так як генно-модифіковані рослини більш стійкі до шкідників та хвороб, то це зменшить інтенсивність їх обробки пестицидами та гербіцидами. Продовольство, вироблене за допомогою генетично модифікованих організмів буде дешевим і смачнішим.

У зв'язку із тим, що більшість розробок у галузі генної інженерії здійснювалися в лабораторіях США, то вони першими почали активно запроваджувати вирощування таких продуктів, починаючи з 80-х років ХХ століття. Спочатку ніхто не звертав уваги на віддалені наслідки використання такої продукції. Їх розглядали як один із методів інтенсифікації сільськогосподарського виробництва при зростаючих темпах збільшення

- Науковий керівник – ст. викл., к.е.н. Кривоногова І.Г.
87. ПРОГРАМИ ЛОЯЛЬНОСТІ ТОРГОВЕЛЬНИХ МЕРЕЖ УКРАЇНИ
Пакуленко О.В. студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТЗіЗБ
Одеська національна академія харчових технологій 207
Науковий керівник – к.е.н., доц. Бровкіна Ю.О.
88. РИНОК МОЛОЧНОЇ ПРОДУКЦІЇ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН
ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
Кошова Т.О. студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТЗіЗБ
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса 208
Науковий керівник – к.е.н., доц. Шалений В.А.
89. БІЗНЕС-ПЛАН СТВОРЕННЯ ДИТЯЧОГО КАФЕ
Ніколаєва К.М. студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТЗіЗБ
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса 212
Науковий керівник – к.е.н., доц. Свистун Т.В.
90. ТЕНДЕНЦІЇ ПРИБУТКОВОСТІ КОНДИТЕРСЬКИХ
ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ
Пакуленко О.В. студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТЗіЗБ 215
Науковий керівник: Савченко Т.В., к.е.н., доц.
91. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ТА
МЕТОДИ ЇХ УСУНЕННЯ НА ПІДПРИЄМТВАХ
Пакуленко О.В. студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТЗіЗБ 217
Науковий керівник: доц. Колесник В.І.
92. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ БІРЮЗОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В
УКРАЇНІ
Путренко Є.С., студ. Одеського технічного коледжу
Одеської національної академії харчових технологій
Науковий керівник: викладач-методист кафедри економіки ОТК 219
ОНАХТ Коробкіна О.В.
93. УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТОМ ПІДВИЩЕННЯ ПРИБУТКУ ГОТЕЛЮ
ФОП «ALEX DREAM GUEST HOUSE “ У С. САНЖІЙКА
ОДЕСЬКОЇ ОБЛАСТІ
Козуб С. С., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТЗ іЗБ
Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Константинова Т.В. 222
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса
94. ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ В
УКРАЇНІ
Галкіна І.В., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ТтаТХПіПБ
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса 224
Науковий керівник – к.е.н., доц. Ткачук Т.І.
95. ТЕНДЕНЦІЇ СТВОРЕННЯ АНТИМОНОПОЛЬНОГО
ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ
Каразмфір Т.І., студ. СВО «Бакалавр» ф-ту ЕБіК
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса 226
Науковий керівник – к.е.н., доц. Ткачук Т.І.